

IN DIT NUMMER:

HET INTERIEUR • INTERVIEW LOEK WEIJERS • TERUGBLIK EERSTE TRAINING VRIJWILLIGERS
DE VOORTGANG • TAARTENACTIE • GROOTSTE SCHENKING VAN STICHTING ROPARUN • DONEREN

HET INTERIEUR: WARMTE, RUST EN NATUURLIJKE TINTEN

Twee jonge vrouwen stonden aan de wieg van hoe straks het hospice in Egmond er binnen uit komt te zien. Op tafel liggen grote tekeningen en een 'moodboard' waarop de gewenste sferen en uitgangspunten vertaald zijn naar materialen. Suus Groot en Noortje Veldboer lichten toe waarom ze kiezen voor juist deze sfeer en materialen.

Suus is in het dagelijks leven bij de hotelorganisatie Zuiderduin verantwoordelijk voor alles wat met de interieurs van de verschillende hotels en appartementen te maken heeft. Noortje is interieurontwerper bij de grote interieurontwerper en -bouwer Kroeze in Oldenzaal. Noortje liep tijdens haar HBO-studie 'Design en Styling' aan de Jan des Bouvrieademie in Deventer stage bij Kroeze, studeerde af op het interieuradvies voor zowel de nieuwe

rolstoelvriendelijke vakantieappartementen 'De Egmonden' als voor Hospice Egmond. Haar talent werd ontdekt en Kroeze hengelde haar binnen.

Suus wilde vroeger al etaleur worden, schoof meer richting de binnenhuisarchitectuur en is daar nu als een vis in het water. Ze werkten en werken eendrachtig samen aan het lange proces van ideeënontwikkeling tot realisatie. Suus: 'Het is een samenspel. Noortje maakte het ontwerp, ik reageer daarop en andersom. We spreken dezelfde taal, kennen allebei de markt en werken hier vooral toe naar het realiseren van een huiskamergevoel in een omgeving waarin ook veel gezorgd moet kunnen worden.'

Noortje: 'Op basis van de plattegrond maakte ik een driedimensionaal ontwerp. In de kamers van het hospice is de ruimte en de plaats van de bedden natuurlijk heel belangrijk, maar het gaat om zoveel meer: het licht, de akoestiek, de ergonomie. Daarnaast: is er voldoende ruimte om te bewegen in de kamer, kunnen gasten straks hun eigen vertrouwde stoel kwijt? Is er voldoende plek om wat dierbare spulletje om zich heen te hebben, kan men goed naar buiten kijken, kan het daglicht gedempt worden, kun je de televisie net zo goed vanuit bed als vanuit een zitje bekijken, enzovoorts.'

Ijkkunten

Warmte. Rust. Natuur. Dat zijn de ijkkunten waaraan alle ideeën steeds weer getoetst werden. Sommige dingen waren onmiddellijk duidelijk: op de vloer komt pvc in de mooiste kwaliteit.

Noortje: 'We kozen voor een 'houtlook': warm eiken, 'niet van echt te onderscheiden, goed schoon te houden, voelt zacht en comfortabel aan'. Suus: 'Aan de wanden komt behang en voor de ramen komen zowel vitrages als gordijnen. Elke kamer krijgt een eigen thema en dus een eigen kleurenpatroon. In de ene kamer

sluiten we aan op de groene tinten uit de natuur, voor een andere kamer zoeken we meer terra-en aardeachtige kleuren. Waarschijnlijk komen we voor de derde kamer uit bij meer zandkleurige nuances: we zitten hier natuurlijk wel in een strand-, bos- en duingebied. Elke kamer heeft een eigen 'natte cel' met toilet, douche en wastafel. Drie van de vier wanden zijn wit betegeld, maar de vierde wand kreeg tegels in natuurlijke tinten. Zo behouden we ook hier dezelfde warme sfeer'.

Noortje en Suus konden zich al helemaal voorstellen hoe die combinatie gaat uitpakken. Bestuursleden die het ontwerp al konden zien waren blij verrast en tevreden. Ze herkenden de uitgangspunten: rust, natuur, warmte. Voor Suus breekt nu een drukke tijd aan van onderhandelen, keuren en kiezen van behangsel en gordijnstoffen. Het wordt de finishing touch voor de belangrijkste delen van het hospice: de drie gastenkamers.

LOEK WEIJERS: PRACHTIGE KLUS!

Hij is geboren en getogen in Egmond-Binnen, zijn vrouw en hij zitten tot over de oren in het vrijwilligerswerk in Egmond-Binnen, maar voor hulp aan de afbouw en inrichting van het hospice in Egmond, hoefde Cor Tervoort hem maar één keer te vragen.

Loek Weijers (67) had er op zijn 65e al 48 werkjaren op zitten en vond het toen welletjes qua betaald werk. Maar stilzitten kan de man niet, zijn ervaren handen vinden overal wel werk te doen: schilderen bij de kinderen, een schuurtje zetten bij zijn zoon, actief zijn binnen de voetbalvereniging (St. Adelbert) of bij de fanfare. 'Alles met mate', zegt hij zelf, 'elke dag een paar uurtjes. Het moet wel leuk blijven, en ik wil voldoende tijd houden voor mijn gezin, voor de vier kinderen en vier kleinkinderen. En als mijn vrouw (die zelf nog een leuke baan heeft) vrij heeft, dan ben ik ook vrij. Dat gaat altijd voor. Maar het is waar: ik kan goed timmeren en schilderen, en ik doe het graag en goed. En voor het hospice: wat een top-idee is dit toch!'

Loek Weijers is eind september bezig met het afschilderen van delen in het hospice die straks aan het oog onttrokken zullen zijn. Maar ook achter de toekomstige verlaagde plafonddelen, moet het schilderwerk in orde zijn, licht hij toe. Inmiddels is hij ook trefzeker aan de wel zichtbare onderdelen begonnen. Een verflucht hangt er overigens niet: er wordt uitsluitend gewerkt met verf op waterbasis. Schildersbedrijf Albert Beukers levert de verf, en Albert pakt af en toe ook zelf de kwast op om een paar uurtjes mee te schilderen.

Cor Tervoort, die zichzelf een 'gepensioneerd timmerman' noemt, maar die hier voor de gehele afbouw en inrichting van het gebouw de touwtjes in handen heeft en zelf ook mee-timmert, is ronduit trots op Loek. En Loek op zijn beurt is trots op zijn oude baas: hij heeft 41 jaar gewerkt bij Tervoort Egmond Bouwbedrijf: 'Ik heb er drie generaties Tervoort meegemaakt, ik heb er heel fijn gewerkt, ik heb een goed pensioen opgebouwd, het is een sociaal goed bedrijf en Cor heeft het hart op de goede plaats. We zijn nu allebei gepensioneerd en allebei voor een goed doel actief. Mooier kan toch niet?'

Is er ook nog tijd voor heel andere dingen, zoals sport? 'Jazeker wel' zegt hij. Ik heb een wielrenfietsje en een mountainbike. Dus ik ga graag een eindje fietsen, het liefst op mijn eentje, 40 á 50 kilometer, dat vind ik nog wel een leuke afstand.'

Loek Weijers prijst zichzelf gelukkig, met zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen en met zijn leven als vrijwilliger en pensionado. 'Mijn vrouw is geen 'Binder' van origine. Ik heb deze Gelderse ontmoet op vakantie in Italië: verliefd, verloofd, getrouwd en dat laatste nu al 43 jaar. Maar mijn vrouw is helemaal vergroeid met Egmond-Binnen hoor, altijd actief in de gemeenschap. En dit werk in het hospice: 'Ik werk mee aan een prachtige klus!'

TERUGBLIK EERSTE TRAINING VRIJWILLIGERS

Tevreden maar moe keken de deelnemers aan de eerste VPTZ-introductietraining in Egmond na twee dagen terug op hun kennismaking met elkaar en met de aangeboden stof. Ze spraken over zichzelf, ieders verwachtingen, over hun drijfveren en over wat ze verwachtten nodig te hebben, straks in de praktijk. Maar ook over rouw en verlies, over de kunst van het luisteren en doorvragen, over signaleren, rapporteren en samenwerken. Ze kregen theorie en literatuurtips, en na afloop van de trainingdagen keken ze samen de kring rond: geïnspireerd, bemoedigd, en verlangend naar het moment dat ze aan de slag kunnen in het hospice. Het is nog even wachten op een viertal andere trainingen, voor al die vrijwilligers de ondersteunende zorg aan onze gasten gaan leveren.

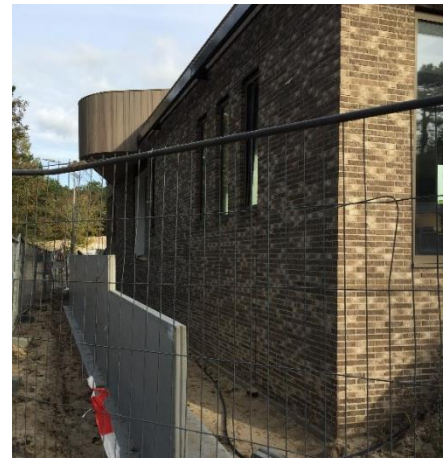
DE VOORTGANG

De leidingen liggen

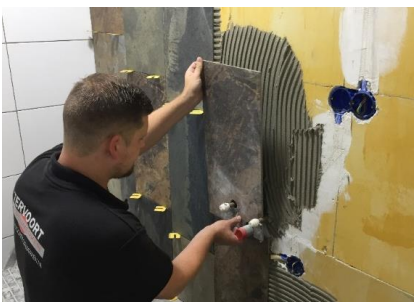

De tegels werden gesneden

De steigers zijn weg

OVER TEGELS EN TAARTEN

Begin oktober kwamen zeven tegelzetters van Tervoort Tegelwerken in bedrijf voor het hospice. Als vrijwilligers! Zij leverden twee dagen vakwerk. Zo veranderden anonieme ruimten opeens in sfeervolle badkamers en pantry's. Fantastisch!

Een andere actie kwam van Hesmi en Alie Sougir van de horecazaak 'De Windwijzer' aan Boulevard Noord. Zij wilden hun (bijna) laatste prachtige zoete aardbeien verwerken in een serie slagroom/aardbeientaartjes. De opbrengst: voor Hospice Egmond. Eén berichtje op Facebook, en meer dan vijftig taartjes gingen over de toonbank! Jan Mesu en Jessica Zwart namen dankbaar een dikke enveloppe in ontvangst. En de taarten? Die waren overheerlijk!

GROOTSTE SCHENKING VAN STICHTING ROPARUN VOOR HOSPICE EGMOND!

Opgetogen en dankbaar maakte het bestuur van het hospice in aanbouw deze zomer bekend dat de Stichting Roparun een buitengewoon royale schenking zou doen. Over het bedrag werd nog even geheimzinnig gedaan, maar het zou de grootste schenking worden die de Stichting Roparun dit jaar ging doen. Voor onze Stichting Zeedistel zou het (op de schenking van het casco na) ook de grootste schenking zijn die men voor het hospice ontving.

Een werkgroep van vrijwilligers ging aan de slag om er op een passende manier aandacht aan te schenken. De lockdown van de eerste coronagolf was achter de rug en het gewone leven kwam weer stap voor stap op gang, zij het met beperkingen en regels. We kennen ze allemaal. Er volgde overleg met Jacco Walta, fysiotherapeut in Alkmaar en inwoner van Egmond aan den Hoef. Hij had als één van de deelnemers aan de beroemde estafetteploeg een enthousiaste aanbevelingsbrief naar de Stichting Roparun gestuurd. Die volgde op de aanvraag voor een schenking die Jessica Zwart eerder al had gedaan.

De dreigend oplopende coronacijfers en de dringende oproepen vanuit de overheid om sociale contacten te beperken tot een minimum, brachten de organisatoren al snel tot het inzicht dat het klein en sober gehouden zou moeten worden, de overhandiging van de cheque van € 150.000. Uiteindelijk bleef de bekendmaking van de schenking beperkt tot een fotomoment met de bestuursleden Jessica Zwart en Jan Mesu en de cheque van anderhalve meter breed!

Wat is de Roparun

De Roparun is een estafetteploeg van meer dan 500 kilometer van Parijs (en tegenwoordig ook vanaf Bremen) naar Rotterdam, waarbij mensen in teamverband een sportieve prestatie leveren om op die manier geld op te halen voor zorg aan mensen met kanker. Het fenomeen bestaat al sinds 1991. Inmiddels is de Roparun één van de grootste loopevenementen waaraan honderden teams met duizenden deelnemers meedoen. Zo'n vijfhonderd vrijwilligers helpen de zeven professionele organisatoren om alles in goede banen te leiden. De teams zijn het hele jaar door actief om sponsors te werven voor projecten die het leven van mensen met kanker veraangenamen. De Roparun is hun tegenprestatie voor de donateurs. Vorig jaar werd zo een recordopbrengst van 5,6 miljoen euro opgehaald.

Pech en geluk

Dit jaar werd de Roparun afgelast. Pech voor de sporters, de sponsors, de opbrengst en vooral voor de mensen die met dit geld iets meer comfort tijdens hun ziekte kunnen ervaren. Maar wat een geluk: de 340 ingeschreven teams haalden samen al 2 miljoen euro op! En daarvan krijgt ons hospice dus 150.000! Jessica Zwart en Jan Mesu zijn dankbaar en blij, maar zij onderstrepen het belang van verdere sponsoring en donaties: 'We zijn er nog niet. En het draaiend houden van een hospice vergt alle volgende jaren ook steun van vrienden en donateurs. Hoe fantastisch deze gift van de Stichting Roparun ook is: ieder geeft naar vermogen. Onze dank richting de mensen die ons met kleine bedragen helpen is even groot!'

DONEREN

Doneren kan via IBAN: NL09 RABO 0176973192, t.n.v. Stichting Zeedistel, Hospice Egmond. Online doneren via Ideal is ook mogelijk via onze website www.hospice-egmond.nl.

COLOFON: NIEUWSBRIEF HOSPICE EGMOND NR. 9, OKTOBER 2020

HOOFDREDACTIE PAULINE DE VRIES, REDACTIE MARJOLEIN COPIER, 06-46492141, FOTO'S PAUL BAKKER